

Vo veľkých nákupných centrách, či na akciách pre deti sa neraz stane, že počujeme krik a plač. Keď sa dieťa stratilo rodičom alebo opačne, keď rodičia stratili dieťa. Potom už len počujeme výzvu, že sa našlo dieťa (dievča, chlapec)..... ktoré si rodičia nájdu tam a tam. A nemusím chodiť ďaleko ani po príklad toho, že si rodičia „zabudnú“ vyzdvihnúť svoje dieťa zo škôlky alebo školského klubu. Pretože sú presvedčení jeden o druhom, že to mal urobiť ten druhý. Alebo mama príde skôr z práce, príde si po dieťa a o krátky čas pri škole priparkuje otec a zháňa svoje dieťa. Nie je to preto, že by svoje dieťa zanedbávali, ale pre rôzne povinnosti, ktoré musia riešiť, zabudnú na čas. O niečom podobnom hovorí i text Písma sv. Ako sa človek bez Boha stratí.

Knihu proroka Izaiáša od 49. kapitoly až po 55. kapitolu by sme mohli označiť ako básnickú zbierku, pod názvom Sionské piesne. Táto zbierka sa skladá z viacerých menších i väčších častí. Spomína sa tu Izrael. utrpenie Božieho ľudu, ale aj zachraňujúca Božia láska. V každej jednej časti je priam hmatateľné telesné i duševné utrpenie ľudu. V ďalekej cudzine, vzdialený od Božej lásky ľud veľmi trpí. Trpí následkom svojej neposlušnosti. Popritom všetkom ich Boh povzbudzuje zaslúbeniami, posilňuje a potešuje. Ako? O tom chcem dnes hovoriť.

Predovšetkým potešuje ľud, ktorý sa obrátil k pohanským modlám. Odvrátil sa od živého Boha. Namiesto neho si začal vyrábať sošky rôznych bôžikov, ktorým sa začal klaňať a tak na seba privolal Boží hnev. Následkom bolo zajatie. Toto všetko popisuje kniha proroka Izaiáša.

V tejto časti Písma môžeme tak trošku vidieť aj samých seba. Ako to dopadne, keď sa rozhodujeme bez Boha a čo to všetko obnáša. A zároveň je dnešný text aj veľkým povzbudením, evanjeliom. Každý z nás, mladší či starší môže byť ukrytý v Božích rukách. Keď pri nejakom ošetrení povie lekár pacientovi, že jeho život je v Božích rukách, tak pacient má väčšinou obavy a bojí sa, pretože to nevesťí nič dobré. Lekárovo slová v podstate znamenajú, je tu už je márna akákoľvek pomoc.

Ale Boh nás uisťuje o opaku. Môj život, moje uzdravenie, rodinná situácia, moja budúcnosť, celé moje bytie je v Božích rukách. Božie zaslúbenie nevyvoláva strach ani obavy, naopak je milostivé a plné nádeje.

Teda ak my si povieme, že tak moje štátnice, koniec školského roka, projekt je v Božích rukách, tým jasne vyjadríme, že my už s tým viac nevieme čo urobiť. Snažili sme sa a teraz je to v Božích rukách. A pritom je to to najlepšie, nachádzať sa v Božích rukách. Do Božích rúk vložiť všetky naše starosti. Všetko dať a prijímať z Božích rúk. Napriek tomu, že si uvedomujeme všetky tieto súvislosti. tak z času načas toto slovné spojenie použijeme. Akoby nás zastihla tragédia a teraz už môže rozhodnúť iba Boh.

Bratia a sestry, ale veď to je to najlepšie, čo sa nám môže stať. Zložíme zbrane a utíšime sa. Prestaneme sa brániť, metať ako topiaci sa vo vode. Aj záchranár prichádza k topiacemu sa zozadu a počká, kým sa topiaci ponorí. Vtedy zasiahne. Aj Boh čaká. počká si na príhodnú chvíľu. kedy zasiahne a pomôže.

Náš život, budúcnosť je na tom najlepšom mieste vtedy, keď je v Božích rukách. Boh nás pozná a vie o nás. Nie je to povzbudzujúce?

„Opustil ma Hospodin a Pán zabudol na mňa.“ Rodič zabudol svoje dieťa v škôlke, ale Bohu sa to nikdy nestane. On na nás nezabúda ani nás neopustí. Vyslovenie týchto slov je diablove šepkanie. Vidíš do akej situácie ťa Boh doviedol. Zabudol na teba. Nestará sa o teba. Vôbec ho nezaujíma čo s tebou bude. Tak vieš čo. zabudni aj ty na Boha. Takto nejako rozpráva a pracuje Pokušiteľ.

Bohu neraz vyčítame, že zabudol zasiahnuť. Podľa nás už bol najvyšší čas. Naozaj nezasiahne? Nikoho nepošle? Prečo je ticho? To, že Boh mlčí, neznamená, že na nás zabudol.

Keď je nám naozaj ťažko, tak si často ani neuvedomujeme, že obviňujeme Boha. V okamihu, keď sa s ním začneme takto rozprávať povieme Mu o svojom strachu, nerozumieme udalostiam, ktoré sa okolo nás dejú, ale dôležité je, že to povieme, vyznáme Bohu. Dôležité je povedať Bohu o svojich pochybnostiach, starostiach... a nie susedovi, susedke, ale Bohu! Hovorí, že rodič môže zabudnúť na svoje dieťa, ale Boh na nás nikdy nezabudne. Je dôležité si toto všetko vyjasniť, preto Boh pokračuje: „do dlaní som si ťa vyrýl“. Aká veľká musí byť Božia dlaň? Čo a kto všetko sa tam zmestí? Nuž všetci a všetko. Zmestíme sa do nej my, naše rodiny, ale aj tí, ktorí o Bohu nechcú ani len počuť. Všetci. A keď je náš život v Jeho rukách, je na tom najlepšom mieste.

Bratia a sestry naozaj si to myslíte? Keď si nás Boh vyrýl do dlane, môže sa hocičo stať, akokoľvek vyvinúť, zajtrašok je v najlepších rukách. Božie dlane sú miestom, kde sa zmestia všetky naše starosti a obavy. To nie sú prázdne frázy, ale pravda. Presvedčme sa o tom i dnes a porozprávajme sa s Bohom. On svojich neopúšťa. Pán Ježiš povedal svojim učeníkom, že ich neopustí ako siroty, ale k nim príde.

Potom je hriechom, keď sa z Jeho rúk vytrhnem a poviem si, že so svojím životom si budem robiť čo chcem. Ale pred Bohom sa nevieme ukryť. Pred Bohom nič neschováme.

„Do svojich slaní som si ťa vyrýl.“ To znamená, že tvoje meno je zapísané do Božej dlane. Myslím si, že každý z nás už zažil úspech tam, kde sme už nič pozitívne nečakali, požehnanie našej práce, snahy. Keď sme zažili Božie požehnanie, keď ešte aj naše omyly, premárnené chvíle môžeme vziať z Božích rúk. Keď nám nevyčíta naše previnenia, ale ich zmaže. Preto je veľmi dôležité, či sa nachádzame v Božej dlani. Či je tam to naše meno vyryté. Pretože nakoniec nás objíma Jeho láska a my pochopíme mnohé veci, súvislosti. Aj Pán nás uistuje: „tvoje hradby sú ustavične predou mnou.“

Čo to znamená? Že naše problémy sú niekedy pred nami ako vysoké, neprekonateľné hradby. Keď ideme hlavou proti múru. Keď natrafíme na dvere, ale nik nám neotvára. Keď sa nám nevydarí deň, niečo zmeškáme, nestihneme, nič sa nám nedarí a nič okolo nás nefunguje. Keď si večer povieme, že všetka naša snaha bola márna a máme za sebou hrozný deň.

Ale Boh vie, po akých cestách nás má viesť. Ja Hospodin, som tvoj Boh, ktorý ťa učil byť užitočným, viedol ťa cestou, ktorou máš ísť.“ (Iz 48,17) Ak nás Boh takto vedie, tak potom „všetko má svoj čas“. Rozprávajme sa s Ním, On nás zdvihne a zotrie slzy.

Amen